ANUNȚURI

• Aceste zile sunt ale copiilor din obște: în primul rând pentru că începe școala, dar și pentru că se face un început pentru mai multe suflete. Au primit sau vor primi Taina Botezului:
Ioana, a doua fetiță lui Andrei și Andreia Melniczki; **Andrei**, pruncul lui Alexandru și Adriana (a surorii Ileana de la Bodrog); **Onufrie**, al doilea copil al pr. Dănuț-Gheorghe Tulcan de la Moneasa.
De asemenea ne bucurăm de vestea nașterii **Mariei**, a tinerilor noștri frați Andrei și Denisa-Iuliana.
Dumnezeu să-i păzească pe toți și să-i crească întru mântuirea lor și a neamului lor!

• Săptămâna trecută ne-am bucurat atât de cununia Anastasiei (fiica părintelui Ștefan), cât și de **împreuna-slujire a 20 de preoți** dintre noi sau apropiați obștii noastre (pr. Nicolae Tănase de la Valea Plopului). Deși, cum se spune, revederile sunt doar la evenimente, cu atât mai frumoase s-au făcut aceste momente, așezându-se în inimile noastre.

ȘTIRI

• Numărul școlilor ortodoxe de la noi din țară s-a mărit prin deschiderea la **Bistrița, a Școlii Primare Sf. Stelian**. Aceasta se află sub aripa Arhiepiscopiei Clujului și oferă învățământ tradițional în spirit creștin, precum și alte activități extracurriculare, inclusiv after-school. (*sursa: basilica.ro*)

• La 20 de ani de la atacul terorist de la 11 septembrie din New York, a fost **reconstruită biserica ortodoxă greacă Sf. Nicolae**, care se afla în imediata vecinătate a unuia dintre turnurile gemene și care atunci a fost complet distrusă. Sfințirea bisericii va fi urmată de un parastas pentru victimele care au murit în urma atacului (*sursa: orthodoxtimes.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Arhim. Simeon KRAIOPOULOS - *Cum vrei Tu, Doamne! Să fie binecuvântat!*

În Grecia, această broșurică a cucerit pe toată lumea, având un succes de neînchipuit. O țineam aproape, pe birou, cu gândul ca într-o bună zi să o traduc. Domnul aștepta, se vede, un moment potrivit. Și momentul a venit, după ce închiși în casă, datorită contaminării cu virusul Sars Cov 2, și eu, și soția mea, am trecut prin momente foarte tensionate sufletește. Am învățat după atâția ani să citesc un gând sau un imbold hotărâtor. Aveam să constat că era chiar un semn de la Dumnezeu.

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

O INIMĂ NOUĂ, UN DUH NOU

Cuvânt al Părintelui Zaharia Zaharou

> *„Când ființa noastră se pătrunde de veșnicie, întrezărim primele semne ale acestei nașteri din nou.*

În Vechiul Testament Dumnezeu a vorbit poporului Său prin gura Proorocului Iezechiel: „Lepădați de la voi toate păcatele voastre cu care ați greșit și **vă faceți o inimă nouă și un duh nou**. De ce să muriți voi, casa lui Israel?" Și iarăși: „Vă voi da inimă nouă și duh nou vă voi da." Iar împăratul David s-a rugat Domnului astfel: „Inimă curată zidește întru mine și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele." Prorocii din vechime știau că omul nu se poate naște întru împărăția lui Dumnezeu, dacă nu dobândește mai întâi un duh nou și o inimă nouă – **inima adâncă**, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.

Această naștere din nou schimbă din temelii viața omului, reînnoindu-i întreaga ființă. Ea este însoțită de **simțiri și cugete noi, dumnezeiești**, de o nouă însuflare și de o dragoste arzătoare pentru Sfânta Scriptură. Ea este asemenea cu „Big Bang-ul" despre care vorbesc astronomii zilelor noastre, căci omul trece de la realitatea pământească la realitatea cerească, în care duhul său este răpit de Duhul lui Dumnezeu. Însă dacă nu va izbuti să-și afle adâncul inimii, nu va pătrunde nicidată în tărâmul Duhului și nu va putea cunoaște tainele Lui.

Sfinții săptămânii

SF. PORFIRIE COMEDIANTUL (15 septembrie 361)

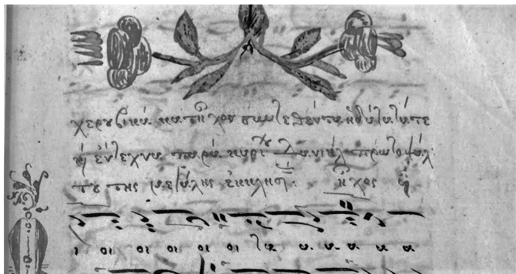
Sf. Porfirie a fost saltimbancul personal al împărăratului Iulian Apostatul, pe care îl veselea cu jocul lui de mim, prin care își bătea joc de credința creștinilor și de Sfintele Taine ale Bisericii. Astfel, odată, parodiind Sfânta Taină a Botezului, el s-a cufundat în apă și a pronunțat cuvintele: „În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh!" Ieșind din acea apă, el a strigat: „Acum sunt creștin!" Toată lumea a crezut că și acum glumește, însă Porfirie nu a mai glumit. El a încetat să își mai bată joc de creștinism, și a luat moarte martirică pentru Hristos.

Convorbirea dintre Hristos și Nicodim, ca de altfel întreaga Evanghelie după Ioan, ne arată că omul poate cunoaște adevărurile dumnezeiești numai din cercare, iar pentru aceasta trebuie să facă un experiment. **Trebuie să guste adevărul**, căci nu poate pătrunde cu mintea necercetatele cai ale Duhului, și cu atât mai puțin firea Lui cea dumnezeiasca: omul poate cunoaște numai lucrarea Duhului în viața sa. „Vino și vezi”, îl îndeamnă Filip pe Natanael. „Încearcă tu însuți acest lucru și vezi ce se întâmplă.” Acesta este și îndemnul pe care Domnul i-l adresează lui Nicodim. Numai schimbarea vieții sale prin încredințarea lăuntrică ca „s-a mutat de la moarte la viață” îl poate convinge și întări întru Adevăr.

Înnoirea și renașterea omului sunt țelul de căpătâi ale Evangheliei lui Hristos. Când ființa noastră se pătrunde de veșnicie, întrezărim primele semne ale acestei nașteri din nou. *În primul rând*, **ne împăcăm cu Dumnezeu și nu ne mai temem de El**, ci îl iubim ca pe un Tată, ca pe Binefăcătorul și Mântuitorul nostru. *În al doilea rând*, **ne împăcăm cu semenii noștri**, trăind in pace și înțelegere cu tot omul. Dobândind noi înșine iertare, putem ierta cu ușurință și celorlalți. Nu-l mai vedem pe aproapele nostru ca pe o amenințare, ci precum îl vede Dumnezeu, ca pe una din frunzele unui copac uriaș, membrul unei mari familii. *În al treilea rând*, **ne împăcăm cu viața noastră**. Nu ne mai tulburăm și nu ne mai facem griji pentru ce se va întâmpla cu noi, fiindcă ne încredințăm pe noi înșine cu nădejde proniei lui Dumnezeu. În acest chip ne păstrăm pacea, oricâte greutăți ne-ar aduce viitorul, pentru că ne punem toată nădejdea în Dumnezeu, Care neîncetat veghează asupra noastră în marea Sa iubire de oameni. *În al patrulea rând*, **ne împăcăm cu noi înșine**. Fiind pe deplin împăcați cu Dumnezeu și știind că veșnicia a început să ne ocârmuiască viața, ne împăcăm acum cu însăși ființa noastră. Firea nu ne mai este dezbinată în chip tragic, diferitele puteri ale sufletului încetează să ne mai tragă în direcții opuse. Trupul, mintea și inima, toate mădularele și simțurile noastre lucrează în desăvârșită armonie, căci Dumnezeu ne-a dat puterea să trecem zidul firii noastre căzute și să nu mai viețuim nouă înșine, ci lui Hristos Care sălășluiește în noi.

Primind pregustarea celor ce vor să fie, petrecem în nădejdea vie și în așteptarea unor lucruri încă și mai mari. O astfel de nădejde ne ajută nu doar să viețuim în chip înțelept aici pe pământ, dând întâietate celor netrecătoare față de cele vremelnice, ci ea însăși poartă mărturie vieții veșnice care deja s-a sălășluit întru noi.

CEA MAI IUBITĂ CÂNTARE a Maicii Domnului

Mărește, sufletul meu, pe Domnul și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,
Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare-de-Dumnezeu, te mărim. (***)
Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că iată de acum mă vor ferici toate neamurile, ***
Că a făcut mie mărire cel Puternic. Și sfânt numele Lui, și mila Lui în neam și în neam spre cei ce se tem de El. ***
Făcut-a tărie cu brațul Său, risipit-a pe cei mândri cu cugetul inimii lor; ***
Pogorât-a pe cei puternici de pe Scaune, și a înălțat pe cei smeriți, Pe cei flămânzi a umplut de bunătăți și pe cei bogați a scos afară deșerți. ***
Luat-a pe Israel sluga Sa, ca să pomenească mila, precum a grăit către părinții noștri, lui Avraam și seminției lui până în veac. ***

Atât de multă mângâiere și bucurie a primit Stăpâna noastră, Născătoarea de Dumnezeu, de la troparul acesta, încât s-a arătat îndată Sfântului Cosma, care l-a compus, și cu fața veselă și plină de har, i-a mulțumit, spunându-i că acolo unde se cântă, este prezentă puterea dumnezeiască cea nespusă și că ea, ca o Maică a Stăpânului, îi binecuvintează pe cei ce o binecuvintează pe Ea. De fapt nu Sf. Cosma a compus cântarea, ci Maica Domnului însăși a fost cea care i-a insuflat în taină cuvintele și melodia, povățuindu-i mâna și pana. Apoi i-a spus Sfântului Cosma că această cântare o odihnește cel mai mult dintre toate cântările. (*Sf. Nicodim Aghioritul*)

Mulți bărbați curați au văzut-o pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu în timpul Cântării a 9-a, binecuvântându-i. Unii au văzut-o ca o femeie distinsă, îmbrăcată în haine negre și însoțită de doi îngeri, ce tămâia biserica și pe toți cei din ea, având o cădelniță de aur. Alții au văzut-o umblând prin biserică și dând bani atât celor care cântau această cântare, cât și celor care o ascultau cu evlavie. Un părinte athonit cu viață sfântă a văzut de mai multe ori la Utrenie, în timpul acestei cântări, un nor luminos venind din Cer. Acesta stătea în biserică deasupra monahilor cât timp cântau cântarea a 9-a, iar apoi norul se ridica la cer.

Cuvânt la Taina Cununiei

Pr. Vasile Vlad

Bucuria în căsnicie și desăvârșirea în dragoste nu sunt cu putință decât dacă ieși în întâmpinarea celuilalt.

„Prin inel s-a dat lui Iosif stăpânire în Egipt.” Aceste cuvinte sunt revelatorii. Egiptul reprezintă spațiul întunericului, al diavolului. Când se spune că li s-au pus mirilor verighetele pe deget, înseamnă că au intrat într-o nouă realitate, realitatea căsniciei, care este peste puterea celui rău. Aceasta înseamnă că nimic din puterea și lucrarea celui rău nu poate afecta căsnicia.

Se face comparație și cu *inelul de pe degetul pus lui Daniel în țara Babilonului*. Babilonul este locul decantării. În momentul punerii inelelor pe degetelor mirilor, Dumnezeu îi descoperă unul față de celălalt, unul pentru celălalt, **îi dăruiește pe unul celuilalt**. De atunci înainte mirii trebuie să rămână în unitatea în care Dumnezeu i-a așezat prin taina cununiei. De acum nu mai sunt doi, ci unul. De acum începe „eul” familial, iar „eul” personal se oprește. De acum înainte nu mai este îngăduită ezitarea. Dacă până la momentul cununiei, privirile viitorilor miri mai pot privi în dreapta sau în stânga, la cununie Dumnezeu îi responsabilizează pe amândoi, în sensul că Dumnezeu i-a ales și dăruit unul celuilalt pentru veșnicie.

Se mai vorbește și de *punerea inelului de către tată în degetul fiului risipitor*. Aceasta pentru a învăța că **familia creștină este spațiul iertării**. Mirii sunt chemați, de dimineața până seara și de seara până dimineața să se asume unul pe celălalt. Căsnicia este locul în care trebuie să dăm prilej celuilalt să trăiască în noi, încet-încet, chiar mai profund decât locuim noi în noi înșine. Mirii trebuie să învețe să iasă în întâmpinarea fiecărei dorințe, exprimată sau neexprimată, a celuilalt. Gândul la mine să fie tristețea, iar gândul la tine să fie bucuria. Bucuria în căsnicie și desăvârșirea în dragoste nu sunt cu putință decât dacă ieși în întâmpinarea celuilalt.

Din momentul punerii inelelor li se dă mirilor un **înger al căsniciei**, care va merge înaintea lor în toate zilele vieții lor. Aceasta înseamnă că soții nu au voie să-l rănească, nici prin cuvânt, nici prin atitudine. De așa manieră trebuie să fie gândurile și vorbele soților, încât să fie întotdeauna o expresie a îngerului Domnului, care e delicat. **Căsnicia și familia e cale îngerească**.

Orice relație (trupească și sufletească) din căsnicie care se consumă pe orizontală este o relație de criză. Pentru ca dragostea dintre miri să devină precum Dumnezeu, veșnică și desăvârșită, fie că e vorba de cuvânt, fie de atitudine, relația trebuie să pornească de la unul prin Dumnezeu către celălalt. „Bucuria mea este la gândul la tine prin Hristos.”

De asemenea, bărbatul nu trebuie să uite a-și curta soția, chiar și după cununie, de dimineața până seara, gândindu-se la ce a spus Adam Evei, când a văzut-o prima dată: *„Iată os din oasele mele!”*. Este nevoie ca soțul să spune mereu aceasta soției și mai ales să simtă că ea este trup din trupul său și că amândoi sunt uniți de Dumnezeu unul pentru celălalt.

TE PORT ÎN MINE

Te port în suflet ca pe-un vas de preț,
Ca pe-o comoară-nchisă cu peceți,
Te port în trup, în sânii albi și grei
Cum poartă rodia sământa ei.
Te port în minte ca pe-un imn sfințit,
Un cântec vechi cu crai din Răsărit,
Și port la gât neprețuit șirag
Strânsoarea caldă-a brațului tău drag.
Te port în mine, tainic, ca pe-un vis,
În cer înalt din noapte te-am închis.

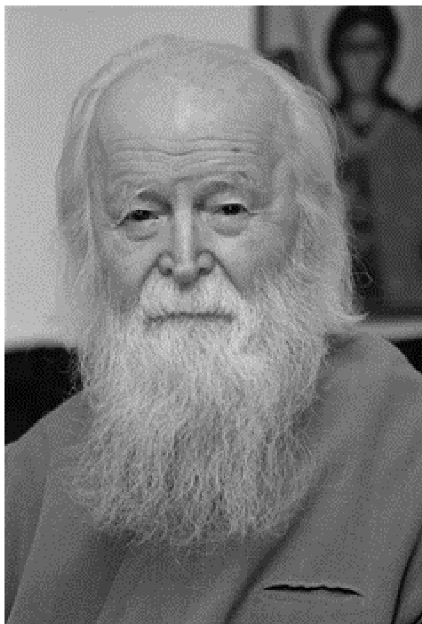
Te port, lumină rumenă de zori
Cum poartă florile mireasma lor.
Te port pe buze ca pe-un fagur plin
O poamă aurită de smochin.
Te port în brațe, horbote subțiri
Mănunchi legat cu grijă, fir cu fir.
Cum poartă rodul floarea de cais,
Adânc te port în trupul meu și-n vis.

Monahia Teodosia (Zorica Lațcu)

Calendarul mărturisitorilor

Arhim. SOFIAN BOGHIU

BĂTRÂNUL
cel frumos

„*Patimile sunt un fel de blindaj, o carcasă, în care dacă intrăm n-avem nici un fel de portiță prin care să respirăm ceva din ale Duhului. Pentru despătimire trebuie rugăciune. Roagă-te, căiește-te, încearcă, repetă.*

Privea în adâncul nostru, dar fără indiscreție, mai curând cu prietenie, cu iubire. Nu scruta: privea cu înțelegere. Privirea îi era îndreptată spre înăuntru, spre inima în care sălășluiește Numele, ori spre afară, către chipul aproapelui, sau către sfintele icoane, către prezența nevăzută a Prietenului omului. Părintele Sofian putea vorbi cu dulceață, aproape într-un murmur, cu o notă de glumă sau de dragoste. **Glasul** său nu era tăios, nici când trebuia să fie aspru; era doar hotărât, fără duritate. Dar, de obicei, era mai curând **dulce și plin de smerenie**, chiar când vorbea cu putere. Vocea aceasta avea o muzică a ei și atunci când stătea de vorbă; era asemenea unei cântări, atât era de plină de rugăciunea liturgică. Felul Părintelui Sofian de a-și purta trupul, poziția capului său întors spre inimă, ușurința mișcărilor sale, toate vorbeau despre felul său de a sta fără risipire în liniștia și plina de nădejde chemare a Numelui lui Iisus. Asemenea Maicii Domnului, **păstra toate în inima sa**: Numele cel Sfânt, numele oamenilor vii, bolnavi, adormiți pentru care se ruga neîncetat și pentru care avea nespusă milă. Nu judeca; se ruga pentru alții; de aceea, **harul rugăciunii liniștii trăia în el**. (*Protoiereu Marc-Antoine Costa de Beauregard*)

***

Părintele s-a născut în 1912, pe plaiurile pline de frumusețe și credință ale Basarabiei, Era al treilea dintre cei șase frați, iar la botez a primit numele de Serghei. După școala primară, dovedind o reală vocație pentru studiu și viață duhovnicească, ajunge frate de mănăstire la Rughi. În anul 1937, încă fiind seminarist, va fi tuns în monahism la Dobrușa,

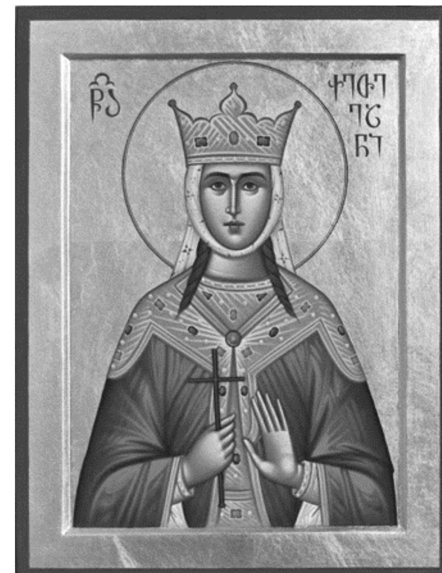
primind numele de Sofian. Apoi Tit Simedrea, episcopul Hotinului, îl hirotonește ierodiacon la Catedrala din Bălți. Evenimentele triste ce au urmat, Basarabia fiind ocupată, l-au obligat să se refugieze în România, la Mănăstirea Căldărușani.

În 1940 se va înscrie la Academia de Belle Arte din București, pe care o va termina în 1945. În 1942 se înscrie și la Facultatea de Teologic, pe care o absolvă în 1946. Transferat la Mănăstirea Antim, este hirotonit ieromonah. Doi ani de zile va fi profesor de pictură la Seminarul Monahal de la Neamț (1950-1952). Între anii 1954-1958 este stareț la Mănăstirea Plumbuita.

Acum, în 1958, începe calvarul. Activitatea Părintelui Sofian, ca și a altor oameni dăruiți total slujirii lui Hristos, nu era pe placul stăpânirii, căci a făcut parte din mișcarea de înnoire duhovnicească „Rugul Aprins", care se preocupa și de formarea tinerilor. În dosarul Părintelui Sofian Boghiu se spune că acesta „a primit instrucțiuni de la co-inculpatul Teodorescu Alexandru (Sandu Tudor) să se ocupe de educarea unui grup de studenți care veneau la biserica «Plumbuita» al cărei stareț era." Părintele este ridicat, anchetat și judecat. La anchetă Părintele va mărturisi că *„acestor studenți le-am spus că în afară de preocupările lor din facultate este bine să se ocupe și de pregătirea lor sufletească, studiind anumite cărți și materiale cu caracter religios, care în facultate și în general în școli, nu sunt permise"*.

Va fi condamnat la 16 ani de muncă silnică. Urmează ispășirea pedepsei în trei pușcării: Jilava, Aiud și Salcia. După eliberarea din 1964, va lucra ca pictor la Institutul Biblic. Din 1968 revine ca stareț la Mănăstirea Antim, până pe data de 14 septembrie 2002, când Dumnezeu l-a mutat de pe pământ.

Părintele a pictat biserici și a scris. Dar, mai ales, a format duhovnicește și a mângâiat. Întrebat fiind care sunt principalele însușiri ale Ortodoxiei, a răspuns: „**Smerenia și dragostea**! Cele pe care le recomandă Mântuitorul: «Învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre». Domnul nostru Iisus Hristos ne îndeamnă - să încercăm să dobândim smerenia și dragostea, care sunt atributele lui Dumnezeu". (*IPS Andrei, mitropolitul Clujului*)

SF. MUCENIȚĂ KETEVAN,
cea care mult a pătimit pentru Hristos
(†13 septembrie 1624)

Puțini sfinți bărbați au avut de trecut printr-o mucenicie atât de cumplită precum această minunată regină a Georgiei. Chinurile sale ne aduc aminte de cele ale Sf. Iacov Persul.

Sfânta Ketevan a fost descendentă dintr-o familie imperială a Georgiei. Devenind soția prințului David, ea însăși a condus regatul. Cumnatul ei, pe nume Constantin, s-a convertit la islam și a devenit comandant în armata persană. Ascultând sfaturile împăratului Abbas I al Persiei, a trimis asasini care i-au ucis tatăl și fratele. După moartea soțului său, Sfânta Ketevan s-a retras în singurătate.

Apoi, Abbas I, amenințând Georgia cu distrugerea, a constrâns pe boierii georgieni să predea o sumă de ostateci de seamă. Printre ei, ca voluntar, s-a aflat și împărăteasa Ketevan, care, fiind aruncată în închisoare, a petrecut zece ani în Shiraz, ca prizonieră. Nici josnicia curtenilor perși, nici propunerile viclene ale șahului de a o ridica la rangul de împărăteasă a ținutului persan, nici propunerile de mari bogății, nici implorările și rugămințile stăruitoare ale curtenilor și nobililor perși – nimic nu au fost în stare să o ademenească să se lepede de Hristos.

Cumplitul martiriu

În 1624, împăratul persan a încercat să o convertească pe regină la credința islamică. Opunându-se, ea a fost scoasă din închisoare și târâtă în piață. Sfânta a stat tare tot timpul martiriului, cu gândul țintă la Hristos, Cel pe Care L-a mărturisit. A fost aprins un cuptor în care au fost aruncate o mulțime de unelte de tortură. Mucenița a fost atârnată de un copac și i-au legat mâinile cu sfori, în formă de cruce. Apoi a fost scos din foc un cuțit înroșit. Călăii i-au tăiat sânii, apoi cu același cuțit i-au tăiat bucăți din carnea de pe mâini. Scoțând din foc niște unelte cu mânere lungi, i-au ars rănile, precum și toate membrele. Apoi, au coborât-o din copac și au întins-o pe o grămadă de cuie pe care abia le scoseseră din cuptor. Apoi au luat niște lopeți de fier, le-au umplut cu alte cuie înroșite și le-au pus peste trupul ei, apăsându-le cu putere. Peste puțin timp, trupul său a devenit în întregime o rană. Bucăți de carne cădeau pe jos, iar sângele curgea șuvoi.

Mai târziu, au scos din foc câteva țepușe atât de fierbinți încât aruncau scântei. Cu acestea au început să sfâșie pieptul și spatele Sfintei. Pe unde treceau țepușele, trupul era ars imediat. Astfel, nicio părticică din trupul ei n-a rămas nerănit.

Călăii, au scos din cuptor un lanț înroșit și i l-au legat în jurul mijlocului, provocându-i o durere de nesuferit. Apoi au luat o lopată înroșită. Au atins lopata pe fruntea și pe gâtul ei. Un fum des i-a ieșit pe gură, pe nas și pe urechi. Și pe când se pregătea să-și încredințeze sufletul în mâinile lui Hristos, călăii au luat o oală de fier, au băgat-o în foc și au așteptat să se înroșească bine.

În vreme ce oala înroșită i-a acoperit capul și i-a atins umerii, arzându-i carnea și părul, fum gros s-a înălțat din nou. În aceeași clipă, viteaza muceniță și-a încredințat sufletul în mâinile lui Hristos, pentru a primi cununa nevestejită a biruinței, în veșnica Lui împărăție. Era ziua de 13 septembrie 1624.

În felul acesta s-a săvârșit Sfânta Mare Muceniță Ketevan. Trei coloane strălucitoare au coborât asupra trupului Sfintei. Osemintele sae au fost aduse la Roma la catedrala sfântului Apostol Petru, de către călugări ai ordinului Augustinilor care fuseseră martori la martiriul ei. O parte din moaște (cinstitul cap și mâna dreaptă a martirei) au fost date de către călugării Augustini împăratului Teimuraz I și puse sub masa altarului din Catedrala Alaverdi a Sfântului Mare mucenic Gheorghe din Kakheti. La scurt timp, patriarhul Georgiei a numărat-o pe Marea Muceniță Ketevan printre sfinți și i-a rânduit prăznuirea pe 13 septembrie.

Să avem rugăciunile ei!

I.G.

Vaccinarea duhovnicească *a copiilor*

Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume... Precum M-ai trimis pe Mine în lume, şi Eu i-am trimis pe ei în lume. (Ioan, 17; 16, 18)

Acest concept este luat din scrierile părintelui Serafim Rose, adresate părinților. El le răspunde la întrebarea: **cât de mult să-l las pe copilul meu să fie expus inflenței lumii?**

Există două extreme care trebuie evitate: una dintre ele **să nu-i izolăm prea mult pe copiii noștri**. Altfel nu vor putea să înțeleagă corect această lume căzută și îi vom împiedica să-și împlinească chemarea de creștini, de a fi lumină în această lume, după cum spune Mântuitorul în predica de pe munte. Dacă îi izolăm complet de lume, ei nu vor putea deveni sarea pământului, căci, ca să-și facă efectul, sarea trebuie să intre în carne. Așadar nu trebuie să ne izolăm de lume, de vecinii noștri care nu cred în Dumnezeu sau care duc o viață departe de Hristos. Cum le vom putea deveni lumină și sare, dacă ne izolăm? Izolarea este o mare greșeală, mai ales printre creștinii practicanți. În cap. 17 al Evangheliei de la Ioan, Mântuitorul spune că noi nu suntem **din** lume, dar că El ne trimite **în** lume. Așadar trebuie să căutăm Împărăția lui Dumnezeu prin ceea ce facem bun în această lume, chiar dacă aceasta înseamnă uneori mărturisirea, persecutarea, chiar martiriul.

Cealaltă extremă este **expunerea exagerată**, o greșeală obișnuită pe care o facem noi, părinții. Adică îi lăsăm pe copiii noștri să vadă și să audă lucruri, să interacționeze cu lumea într-un chip care copleșeește identitatea lor de creștini, astfel încât ajung să se conformeze imaginii pe care le-o prezintă lumea. Dar nu e vorba doar de copii. Și noi, adulții, ne lăsăm expuși de multe ori influențelor acestei lumi decăzute, comportându-ne într-un fel duminica, la biserică, și cu totul altfel în celelalte zile ale săptămânii. Pentru a sfinți lumea, trebuie să aducem în mijlocul ei existența noastră intrinsec legată de viața Bisericii, atât în contactul cu vecinii, cât și la locul de muncă sau în orice altă parte.

Cum să îi lăsăm pe copiii noștri să aibă contact cu lumea, dar să nu aibă parte de o supra-expunere la influența ei? Căci azi, copiii noștri sunt supra-expuși la influențele mediei sociale, ceea ce le provoacă adânci răni duhovnicești, psihologice și emoționale. Din păcate, școlile au ajuns și ele un loc în care copiii sunt supra-expuși acestei influențe, ba, de multe ori, autoritățile o încurajează. Astfel, copiii sunt îndoctrinați cu idei anti-creștine.

Or, dacă sistemul de învățământ public înseamnă supra-expunere la influențele dezastruoase ale mediei, cum contracarăm aceasta pentru copiii noștri? Păr. Serafim Rose spune că trebuie să fim ca un vaccin tradițional (nu ne referim la cele din ultimul an, căci ele sunt diferite). Cum funcționează vaccinul tradițional? Se pune în acel ser un strop din otrava bolii împotriva căreia luptă vaccinul, iar astfel corpul poate să-și construiască un mecanism de apărare împotriva acelui virus, respectiv celulele albe, care vor putea să atace virusul bolii, când va intra în organism. Așadar, vaccinul de acest fel nu-l îmbolnăvește pe om, dar nici nu îl ține departe de ce înseamnă acel virus.

Să luăm exemplul teoriei evoluției: există o abordare ateisto-filosofică, cea oficială, pe care copiii noștri trebuie să o cunoască neapărat, nu doar în varianta ei darwiniană, ci și în ipostazele ei moderne, dar care trebuie impregnată de o puternică și pertinentă critică creștină, care să le explice copiilor părțile aberante. Nu putem critica ceva pe care nu-l cunoaștem.

Așadar vă îndemn să ne lăsăm copiii expuși față de lume, dar în chip limitat și conștient, cu înțelepciune, explicându-le fiecare aspect, astfel încât această expunere să funcționeze ca un vaccin duhovnicesc ce le va da putere în viitor să nu le fie teamă de lume, să nu fugă de ea, ci să rămână în ea, totuși nefăcând parte din ea.

RUGĂCIUNEA pentru copii a Sf. Nicolae Velimirovici

Doamne Iisuse Hristoase, ai milă de copiii timpului nostru, îi binecuvintează și îi mântuiește. Mântuiește-i pe copiii ai căror dascăli fără de Dumnezeu îi înstrăinează de Tine. Mântuiește-i pe copiii al căror suflet curat este pângărit de imoralitatea din societate. Mântuiește-i pe toți copiii de ascultarea cuvintelor blasfemiatoare și de vederea faptelor urâte. Dă-le lor gânduri bune, întru adevăr, milă și fapte bineplăcute Ție. Întărește-i pe copiii acestui veac, să poată crește întru cuviință, ascultare și dreapta credință. Amin!

MINUNATA AFLARE *a unei icoane a Maicii Domnului*

În luna mai a anului 2017, un colonel retras din armata rusă și soția sa se bucurau de o zi însorită pe malul răsăritean al Mării Negre, în orașul Soci (aproape de Georgia). Deodată au observat un grup de delfini care se îndreptau spre țărm. Soția a reușit să-i numere. Erau 12 delfini. Cei doi și-au dat seama apoi că delfinii purtau ceva, pe care îl scoteau din apă. Au ajuns către țărm și au lăsat acel lucru, întorcându-se apoi spre adâncurile mării.

Obiectul purtat de delfini era acoperit cu totul de depuneri, încât nimeni nu s-a ostenit să vadă despre ce e vorba. Dar soția colonelului l-a rugat să meargă să vadă despre ce e vorba. Colonelul a luat obiectul și l-a curățat. Spre uimirea lui, a ieșit la iveală o icoană a Maicii Domnului, de tipul celei din Kursk. Soții au dat slavă lui Dumnezeu pentru această minune.

Nimeni nu a putut înțelege ce căuta icoana în Marea Neagră, dar și mai de neînțeles a fost pentru oamenii de știință cum delfinii au adus la suprafață icoana, lăsând-o pe țărmul plin cu oameni. Colonelul însă știa că e o minune și a dus icoana patriarhului Chiril al Moscovei.

SF. SIMEON AL TESALONICULUI (†15 septembrie 1429)

Acest minunat sfânt a lăsat câteva scrieri foarte importante despre viața liturgică a Bisericii, atât de necesare pentru noi, oamenii de azi, care nu cunoaștem decât după ureche și fragmentat ceea ce ține de cultul ortodox. Iată câteva exemple ale explicațiilor sale.

Rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, Fiu lui Dumnezeu, miluiește-mă” este și *rugăciune* (căci cerem dumnezeiasca milă), și *făgăduință* (căci ne înfățișăm înaintea lui Hristos prin chemarea Lui), și *mărturisire* (a lui Hristos, căci nimeni nu poate chema numele Lui decât în Duhul Sfânt), și *dătătoare a darurilor dumnezeiești* („căci îți voi da ție cheile împărăției cerurilor”), și *curățire a inimii* (căci cel ce cheamă numele lui Hristos se curățește prin El), și *izgonire a dracilor* (căci prin numele lui Iisus au fost alungați mulți demoni), și *locuire în Hristos* (căci prin pomenirea Sa, Hristos Se sălășluiește în noi), și *izvor al înțelepciunii și al gândurilor duhovnicești* (pentru că Hristos cel chemat este comoara tuturor bunătăților), și *izbăvire de păcate și tămăduire a sufletelor* (căci s-a zis: în numele lui Hristos scoală-te și umblă), și *dătătoare a luminării dumnezeiești* „(cel ce-Mi urmează Mie nu va umbla întru întuneric”), și *izvor al milei dumnezeiești* (pentru cel ce o cheamă asupra sa), și *răsplătire cu descoperiri ale tainelor dumnezeiești* (care s-au descoperit celor smeriți, precum apostolii), și *semn al credinței noastre* (căci spunând numele lui Hristos, ne mărturisim a fi creștini).

Dator este preotul a citi deslușit **sfintele rugăciuni de la Botez** și a le zice rar și cu socotință, ... căci am auzit de la sfinții părinți că cei ce se înfricoșează de multe ori de năluciri, pătimesc aceasta pentru că preoții care i-au botezat pe ei n-au zis rugăciunile cele de lepădare a diavolului și celelalte sfinte rugăciuni cu luare aminte.

Coliva din grâu arată că și omul este o sământă, un rod al pământului care semănându-se acum în pământ precum grâul iarăși va învia cu puterea lui Dumnezeu, răsărind în viața ce va să fie și aducându-se viu și desăvârșit lui Hristos.Căci precum această sământă se îngroapă în pământ, iar după aceea răsare și aduce mult rod, tot astfel și omul fiind dat acum pământului prin moarte, iarăși va învia.